

βυζακούρισμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζακουρίζω*.

Θήλασμα: Ἄν ἤλειπεν ἐδὰ καὶ τὸ βυζακούρισμα δοῦ μωροῦ, θὰ πέθαινε.

βυζακῶνω πολλαχ. *βυζακῶν-νω* Κύπρ. Ρόδ. *βυζακῶνου* Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) *β'ζακῶνου* πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βυζάκι*.

1) Ἀποκτῶ *βυζιά*, ἐπὶ νεανίδων Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Κίτ. Μάν.) Μετοχ. *βυζακωμένη*, ἐπὶ νεάνιδος ἡ ἔχουσα ὠριμον ἡλικίαν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): *Δὲν ἔναι βυζακωμένη ἀκόμα, τί θέει νὰ ἀήγε παρρέψη*. Συνών. *βυζῶνω*. 2) Προσκολλῶμαι στερεῶς ἐπὶ τινος πολλαχ.: *Τὸ χταπόδι βυζακῶνει τὴν πέτρα*. *Βυζάκωσε καλὰ ἡ βεντούζα*. *Βυζάκωσε ἀπάνω μου σὰν ἀβδέλλα πολλαχ.* Συνών. *βυζακιάζω*. 3) Ἀφαιρῶ τινος τὴν οἰκονομικὴν ἱκμάδα, ἐκμεταλλεύομαι τινὰ οἰκονομικῶς Σάμ.: *Αὐτὸς ξέρ' κὶ τὸν β'ζακῶν' καλὰ*. Συνών. *βυζαίνω* B 2.

βυζαλίζω Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σούρμ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. **βυζάλι*. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 7.

1) Ἐπὶ τροφοῦ, θηλάζω τὸ βρέφος ἐνθ' ἄν.: *Βυζαλίζω τὸ παιδίον Κοτύωρ*. Τραπ. Χαλδ. 2) Ἐπὶ βοσκοῦ, παρέχω τοὺς μαστοὺς τῶν αἰγοπροβάτων εἰς τὰ νεογνὰ διὰ νὰ θηλάσουν Σταυρ.: *Βυζαλίζω τ' ἀρνόπα*.

βυζάλισμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) *βυζάλισμαν* Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζαλίζω*.

Θηλασμός: *Τὸ βυζάλισμαν τῇ παιδί - τ' ἀρνί' κττ.*

βυζαλίθτρα ἡ, Πόντ. (Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) *βυζαλίθτρα* Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κοτύωρ.)

Ἡ θηλάζουσα μήτηρ ἡ ἢ τροφός. Συνών. *βυζάστρα* (ἰδ. *βυζαστής*), *παραμάννα*.

βυζαλιχτέριν τό, Πόντ. (Κερασ.) *βυζαλιχτέρ'* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζαλίζω* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τέριν, δι' ἣν ἰδ. -τήρι.

Τὸ θηλάζον βρέφος ἐνθ' ἄν. Συνών. *βυζαλιχτούριν*, *βυζαναράκι*, *βυζανταράκι*, *βυζανταρούδι*, *βυζαρούδι*, *βυζαστάρει* 1, *βυζασταρούδι*, *βυζασταρώνι*, *βυζαχτέριν*.

βυζαλιχτούριν τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) *βυζαλιχτούρι* Πόντ. (Οἶν.) *βυζαλαχτούριν* Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) *βυζαλαχτούρι* Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **βυζαλιχτός*, ὁ παρὰ τὸ *βυζαλίζω*, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούριν. Ὁ τύπ. *βυζαλαχτούρι* δι' ἐξακολουθητικὴν ἀφομοίωσιν. Περί τοῦ τύπου ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 7.

Βυζαλιχτέριν, ὁ ἰδ.

βυζαναγιώνω ἀμάρι. *βυζαναγιών-νω* Κύπρ.—ΧΠαλαίς. Τὸ παρὰπ. τοῦ τσουροῦ 4.

Ἐκ τῶν ρ. *βυζάνω* καὶ *ἀναγιών-νω*.

Ἀνατρέφω θηλάζουσα ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Πκοιὸς τὸν ἐβυζανάγωσεν, μὲ ξέρει, τὸ θ-θυμᾶται, *χαζώρικα* τὰ καρτερῶ νὰ τρώ' τθαί νὰ τδοιμᾶται

ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἄν.

βυζαναράκι τό, Νάξ. (Ἀπύραν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὗς. *βυζανάρικο*, δι' ὁ ἰδ. *βυζανάρεις*, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Βυζαλιχτέριν, ὁ ἰδ.

* **βυζανάρεις** ἐπίθ. Θηλ. *βυζαναρεῖ* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος. Οὐδ. *βυζανάρικο* Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. Μύκ. Νάξ. Σῦρ.—Λεξ. Βυζ. *β'ζανάρ'κο* Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζάνω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρεις. Ὁ τύπ. *βυζανάρικο* καὶ παρὰ Δουκ.

1) Θηλ., ἡ θηλάζουσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Μάν.): *Ἐσὺ, παιδί μου, 'σαι βυζαναρεῖ καὶ πρέπει νὰ καλοτρῶς γὰ νὰ μὴ ξεκρεμαστῇς Ἀπύρανθ*. *Μὰ βυζαναρεῖ 'υναίκα* δὲ δρέπει νὰ πααίνη ποῦδετα (= πούθενά) αὐτόθ.

β) Ἡ παράγουσα πολὺ γάλα Χίος: *Αὐτὴ εἶναι βυζαναρεῖ*. 2) Οὐδ., τὸ θηλάζον Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. Μύκ. Νάξ. Σῦρ. Τήν.—Λεξ. Βυζ.: *Παιδί βυζανάρικο* Κεφαλλ. Μύκ. κ. ἀ. *Δαμάλ β'ζανάρ'κο* Τήν.

βυζανταράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὗς. *βυζαντάρικο*, δι' ὁ ἰδ. *βυζαντάρεις*, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Βυζαλιχτέριν, ὁ ἰδ.

βυζαντάρεις ἐπίθ. σύννηθ. *βυζαντάρ'ς* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *β'ζαντάρ'ς* βόρ. ἰδιώμ. *ῥζαντάρεις* Κάρπ. Οὐδ. *βυζαντάρικο* κοιν. *β'ζαντάρ'κου* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζάνω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τάρεις.

1) Ὁ θηλάζων κοιν.: *Βυζαντάρεις εἶν' ἀκόμα ὁ γιός μου Νάξ.* (Ἀπύρανθ.) *Παιδί βυζαντάρικο* κοιν. Ἀρνὶ *βυζαντάρικο*. 2) Οὐς., τὸ πτηνὸν αἰγοβυζάστρα, ὁ ἰδ.

Ἡ λ. ὡς παρωνύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς ἐπών. Κάρπ. Χίος.

βυζανίσκω Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζάνω*, δι' ὁ ἰδ. *βυζαίνω*, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Θηλάζω. Συνών. *βυζαίνω* 2, *βυζαλίζω* 1.

βυζανταροῦ ἐπίθ. Θηλ. *ῥζανταροῦ* Καρπ. *ῥζανταροῦ* Κάρπ. Οὐδ. *βυζαντάρει* Κάρπ. *βυζαντάρικο* Ἡπ. (Πωγών.) Κάρπ. *γυζαντάρικο* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βυζάντι* < *βυζαίνω*.

1) Ἡ γαλακτοφόρος, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβάτου ἐνθ' ἄν. 2) Οὐδ., τὸ τρεφόμενον διὰ γάλακτος, καὶ τὸ κατὰ τὸ Πάσχα εἰς τὸν φοῦρνον ψηνόμενον ἀρνὶ ἐνθ' ἄν. Συνών. *βυζάντι*. 3) Οὐδ., τὸ ἐτι θηλάζον Ἡπ. (Πωγών.): Ἀρνὶ *βυζαντάρικο*.

βυζανταρούδι τό, Κέρκ.—ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 32.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βυζαντάρει*, δι' ὁ ἰδ. *βυζανταροῦ*, ἡ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ *βυζανταροῦ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Τὸ θηλάζον βρέφος ἐνθ' ἄν.: *Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολειοῦ, βυζανταρούδια ἀκόμα Κέρκ. Κεῖμα 'ς τὰ βυζανταρούδια ποῦ θ' ἄφινε κατόπι τῆς ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἐν λ. βυζαλιχτέριν.*

βυζάντι τό, Κάρπ. *ῥζάντι* Κάρπ. *γυζάντι* Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βυζαίνω* ἀγνώστου ἐτυμολογικῆς σχέσεως. Τὸ κατὰ τὸ Πάσχα ψηνόμενον ἀρνὶ ἐνίοτε δὲ καὶ ἐρίφιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τότε θηλάζει.

